Temps ordinari – Vint-i-sisè diumenge

Ez 18, 25-28
Fl 2,1-11
Mt 21, 28-32

A tots ens agrada mantenir una bona imatge davant els altres: que ens tinguin per persones honrades, justes, fidels al Senyor. A tots ens agrada. Però nosaltres no som perfectes i, de vegades, fallem. És evident. I davant d'aquesta situació, que és molt habitual perquè tots som dèbils, es pot reaccionar de diverses maneres. N'hi ha que en comptes de lluitar sincerament contra els seus egoismes, les seves mandres o les seves covardies, prefereixen orientar els seus esforços a salvar les aparences: a quedar bé. Si aconsegueixen dissimular davant dels altres les seves fallades i mantenir una bona imatge, es donen per satisfets i ja no fan gran cosa més.

Però aquesta és, evidentment, una actitud molt poc sincera, molt poc cristiana i que no porta a res. Perquè, en la vida, tard o d'hora la veritat s'imposa. Tard o d'hora ens trobarem cara a cara amb la nostra pròpia realitat: no amb les aparences, sinó amb la realitat. I aquest moment podrà ser el de la màxima alegria o el de la màxima decepció. El Senyor, a l'evangeli d'avui, vol que entenguem que no es pot viure d'aparences, de paraules buides. Si arriba el cas que fallem, val més reconèixer-ho amb sinceritat i fer l'esforç de convertir-nos. Ell ens ha dit que preferia els publicans i les dones de mala vida a aquells grans sacerdots i notables del poble. No pas perquè els publicans i les dones de mala vida no siguin pecadors. Sí que ho són, però tenen la humilitat de reconèixer-ho. I aquest és el primer pas per arribar a una autèntica conversió, per iniciar un canvi positiu. Déu estima la veritat: si ens reconeixem pecadors davant seu, no ens mancarà mai el seu perdó i el seu ajut. Ens ho ha dit el profeta Ezequiel a la primera lectura. I en tenim un bons exemples en Mª Magdalena o en St. Agustí, entre d'altres. De grans pecadors, si són humils, Déu en pot fer grans sants. Tinc por de la veritat ? Si no construïm la nostra vida sobre la roca ferma de la veritat, ens mancarà solidesa i ens enfonsarem.

També hi ha una altra ensenyança important que podem treure d'aquest evangeli: fixem-nos en l'actitud que pren el Senyor amb el dos fills. El primer fill, d'entrada, diu que no vol anar a la vinya. Però el Pare no el castiga. Li dona temps perquè reflexioni, perquè reconegui que obra malament i canviï la seva decisió. I efectivament, aquell fill va comprendre que el seu Pare no mereixia la resposta que ell li havia donat. Es va convertir i va anar a treballar a la vinya. Una actitud molt diferent de l'altre fill, que primerament diu que sí, però que tot queda en paraules: no sap mantenir el seu compromís. És important que entenguem que allò que compta en la vida i evidentment davant Déu, no son tant les primeres reaccions, sinó la conducta que efectivament prenem. La primera reacció que tenim quan se'ns demana una cosa, moltes vegades és una desposta instintiva, superficial, pròpia del temperament de cada u. Uns tenen tendència a dir sempre que sí. Altres, més aviat hi posen obstacles. Però aquesta primera reacció sol ser una reacció poc lliure: no hem tingut temps de mesurar-ne totes les conseqüències. No és el meu "jo" profund qui es compromet en el "sí" o en el "no". En canvi, allò que fem o deixem de fer després d'haver-hi reflexionat i haver sospesat els "pros" i "contres", això és el que mostra realment qui som. El que compta en la vida, i davant Déu, no són tant les paraules, sinó els fets. Allò que em defineix no és tant el meu parlar, sinó el meu obrar. Allò que importa no és dir-se cristià, sinó ser-ho. El que compta no són les paraules cristianes, sinó els fets cristians. I, de vegades, hem de reconèixer que no hi ha massa coincidència entre el que dic i el que faig. Per això hem d'agrair al Senyor que tingui tanta paciència amb nosaltres: que sàpiga esperar, quan en un primer moment el refusem. És un signe de la seva bondat, de la gran estimació que ens té. Estimar és creure en l'altre. El Senyor creu encara en la nostra capacitat de conversió. Esforcem-nos per no decebre'l. I sapiguem imitar-lo: tinguem paciència amb els altres. La tinc? Reflexionem-hi.

Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del ***P. Lluís Armengol i Bernils*** *(Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre* ***"El pa de la Paraula nº 3. Diumenges i festius. Cicle A."*** *Editorial Claret, 2004*

ETIQUETES
SINCERITAT AUTENTICITAT APARENCES